

Sygn. akt II W 728/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Wojciech Langer**

Protokolant: **sekr. sądowy Katarzyna Lorek**

przy udziale oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2019 roku

sprawy **M. Z.**

syna J. i B. z domu K.

urodzonego (...) w N.

obwinionego o to, że:

w dniu 4 czerwca 2018 r. o godz. 15.30 w miejscowości M., rejonu (...) kierując po drodze publicznej samochodem m-ki T. (...) o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności oraz obowiązku poruszania się najbliższej prawej krawędzi jezdni w wyniku czego doszło do kolizji z jadącym z przeciwka pojazdem O. (...) o nr. rej. (...) kierowanym przez B. K.

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

uniewinnia obwinionego **M. Z.**, a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 728/18

UZASADNIENIE

wyroku z 3 czerwca 2019r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. Z., 4 czerwca 2018r., kierował samochodem marki T. (...) o nr. rej. (...), wracał on z N. jadąc w dół drogą publiczną w M. (na trasie M.-C.), w pewnym momencie zauważył jadący z przeciwka samochód marki O. (...), kierowany przez B. K.. Zjechał wówczas maksymalnie na prawą stronę, jak najbliższej znajdującej się tam skarpy i zatrzymał samochód. O. poruszał się w dalszym ciągu, bez radykalnego zbliżania się do swojej prawej krawędzi jezdni i bez zmniejszenia prędkości, na skutek czego doszło do kolizji (uderzenia lusterkami) obu pojazdów. Lusterko w T. złożyło się na skutek uderzenia.

Dowody:

wyjaśnienia M. Z.: k. 6, 44; częściowo zeznania B. K.: k. 45; zeznania A. W.: k. 45; zeznania A. S.: k. 45; protokoły oględzin pojazdów: k. 3-4; szkic miejsca zdarzenia: k. 39; informacje o wymiarach samochodów: k. 40-41; zdjęcie miejsca zdarzenia: k. 42-

M. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i wyjaśnił (k. 6), że prowadził T., wracając z N., bardzo wąską drogą, poruszał się w dół, zauważył wówczas nadjeżdżający z przeciwka samochód marki O., w związku z tym zjechał maksymalnie na prawo, aż do momentu, gdzie ograniczało go pobocze i doprowadził do zatrzymania swojego samochodu. Obwiniony podał, że oczekiwał, iż pojazd jadący z przeciwka zrobi to samo, jednak kierująca tym samochodem nie zachowała należytej ostrożności, nie ograniczyła prędkości i nie zjechała maksymalnie do prawej strony, czym doprowadziła do uderzenia lusterkiem swojego samochodu o lusterko jego samochodu. M. Z. oświadczył, że to on wezwał Policję. Wg niego szerokość miejsca gdzie doszło do kolizji to 4,6 m, co umożliwia wyminięcia się samochodów.

Przed Sądem M. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i wyjaśnił (k. 44), że poruszał się na trasie M.-C., w kierunku C., ok. 200 m przed mostem zauważył jadący z przeciwka samochód marki O., który poruszał się z prędkością pozwalającą przypuszczać, że należy zachować szczególną ostrożność, dlatego zjechał na skrajne prawe pobocze drogi, jak najbliżej skarpy znajdującej się po prawej stronie, zatrzymał pojazd i czekał na reakcję kierującej O.. Wg obwinionego O. poruszał się ze stałą prędkością, bliżej środka jezdni, w związku z tym doszło do kolizji lusterek, przy czym jego lusterko zostało złożone. M. Z. dodał, że przybyli na miejsce policjanci zaproponowali mandat obu kierującym osobom.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego, były one po części zgodne z zeznaniami drugiego uczestnika zajścia – B. K., która potwierdziła zjechanie przez niego na prawą stronę i zwolnienie prędkości, choć uznała, że nie było to zatrzymanie, a jedynie lekkie zwolnienie. Wersję obwinionego potwierdza również układ lusterek po zderzeniu, gdy jego lusterko zostało złożone, co wskazuje, że drugie lusterko w chwili kolizji miało większą prędkość.

B. K. w swoich zeznaniach stwierdziła, że zdjęła nogę z gazu, a więc nie hamowała i także zjechała w swoją prawą stronę, jednak znajdowała się tam barierka. Sąd uznał zeznania pokrzywdzonej za częściowo wiarygodne, należy mieć bowiem na względzie, że sama została uznana winną wykroczenia i nie odwoływała się od wyroku nakazowego.

Zeznania policjantów A. W. i A. S. odnosiły się do relacji uczestników zdarzenia, śladów rozbitych lusterek na jezdni i braku innych śladów. W takim też zakresie ich relacje posłużyły jako podstawa dokonanych wyżej ustaleń faktycznych.

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd wykorzystał także protokoły oględzin obu pojazdów, szkic i zdjęcie miejsca zdarzenia, informacje o wymiarach samochodów.

Sąd zważył co następuje.

M. Z. został obwiniony o to, że w dniu 4 czerwca 2018r. o godz. 15.30 w miejscowości M., rejonu (...), kierując po drodze publicznej samochodem marki T. (...) o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności oraz obowiązku poruszania się najbliżej prawej krawędzi jezdni w wyniku czego doszło do kolizji z jadącym z przeciwka pojazdem O. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez B. K., to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 kk.

Z treści powyższego zarzutu wynika, że oskarżyciel publiczny upatruje braku zachowania należytej ostrożności przy wymijaniu jedynie w braku poruszania się pojazdu obwinionego najbliżej krawędzi jezdni, co miało stanowić przyczynę kolizji. W zarzucie kwestia prędkości pojazdu kierowanego przez M. Z. nie została wskazana, z czego należy wnioskować, że w ocenie oskarżyciela publicznego nie miała ona związku z kolizją.

Samochód obwinionego w dniu zdarzenia wymijał samochód prowadzony przez B. K.. Przy takim manewrze, zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 1 prawa o ruchu drogowym kierowca jest obowiązany zachować bezpieczny odstęp o wymijanego pojazdu, a w razie potrzeby zjechać na prawo i zmniejszyć prędkość lub zatrzymać się. W ocenie Sądu obwiniony dochował obowiązków wynikających z tego przepisu, zbliżając się do jadącego z przeciwka samochodu zjechał na prawo. Okoliczność ta wynika zarówno wyjaśnień obwinionego, jak i pośrednio z zeznań B. K.. W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy – w postaci wyjaśnień obwinionego, układu złożenia lusterek oraz pośrednio zeznań B. K., wskazuje na to, w zakresie prędkości – nie ujętej w zarzucie – obwiniony także dochował wymogów wynikających z

art. 23 ust. 1 pkt 1 prawa o ruchu drogowym, gdyż zatrzymał on swój samochód, podczas gdy kierująca O. tylko zdjęła nogę z gazu i kontynuowała jazdę.

Biorąc to wszystko pod uwagę nie można więc twierdzić, że obwiniony nie zachował należytej ostrożności przy wykonywaniu manewru wymijania. Tym samym jego zachowanie nie wyczerpało znamion wykroczenia z art. 86 1 kk. Dlatego też Sąd uniewinnił M. Z., a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSR Wojciech Langer

N., 11 czerwca 2019r.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

a. K. w NS,

2. K.. 7 dni.